

– Вземи да ми пазиш това куче, пък после като си дойда от своите си работи ще си го взема!

– Добре, щърко! – съгласил се стопанинът.

И го взел. Минали ден, два, щъркелът си летял, летял. По едно време се сетил за кучето: „Чакай аз да отида да си го взема“. Отишъл, почукал на вратата. Излязъл стопанинът.

– Дай ми кучето, за него съм дошъл! – казал щъркелът.

– Не мога, братко щърк! Пуснах го в обора и кравата без да иска го смачка и кучето умря.

– Това мен не ме интересува. Искам си кучето. Или кучето, или кравата!

Стопанинът му дал една крава. Тръгнал щъркелът с кравата, но нали той е такова мъничко животно, а пък кравата е огромна, не издържал да върви дълго с нея и си казал: „Чакай да я дам и нея да пазят!“. Почукал на следващата врата и рекъл:

– Добри хора, моля ви, вземете да ми пазите тази крава! Аз ще се върна и ще си я потърся скоро!

Хората се съгласили. Отлетял щъркелът. Летял, летял няколко дена, току се върнал да си търси кравата.

– Щърко, братко, прости ни, – отговорили му хората – но твоята крава я заколихме, защото правихме сватба и не стигна месото. Твоята крава тъкмо стигна на сватбарите!

– Не може така! – тропнал с крак щъркелът – Тази крава си е моята! Или кравата, или булката ми дайте!

Нямало какво да направят, дали му булката. Взел я той и тръгнал. Вървял, вървял и по едно време видял след себе си един ром-цигулар. Ромът забелязал с каква хубава булка се перчи щъркелът, затова го попитал:

– Щърко, братко, къде с тази хубава булка? За какво, ти е тя? Ти летиш в небето, булката върви по земята! Как ще живеете заедно? Я ми дай булката, пък аз ще ти дам цигулката!

– Добре, вземи я! – съгласил се щъркелът – За цигулка отдавна си мечтая!

Взел той цигулката и седнал на едно дърво да свири:

Дийом у каро,

Лийом у маро,

Дийом у маро,

Лийом у жуклес,

Дийом у жуклес,

Лийом и гурня,